կանով։ Հայ գիւղացիք այստեղ էլ, ինչպէս ամեն տեղ ունեն աշնանացան և գարնանացան—«Քիւզւան ու Բահէրւան»։ Աշնանը նրանք ցանում են ցորեն և գարի, իսկ գարնանը՝ ցորեն (գարնանավար), հաճար, կորնկան, կտաւատ, արևածաղիկ, շավդառ, ևսնջա ևայլն։ Հացահատիկները.—ցորեն, գարի, հաճարը—տալիս են սովորաբար մէկին 6, իսկ դէմիները՝ 1-ին 3 - 4։

Երկրագործութիւնը կատարւում է ընտանիքի իւրաքանչիւր անդամի մասնակցութեամբ, կանայք և փոքր աղջիկներն ևս շատ անգամ մասնակցում են այս աշխատութեան, որ բաժանւում է հետևեալ կերպով.

Վաr: Արօրով արտը հերկելու գործողութիւնը կոչւում է վաr, որից յետոյ շուտով ցափում և ապա fաrդու քաշում հեշտ ոռոգելու և աւելի ուժեղ աճեցման նպաստելու համար։

Ջrել, որի համար, ցանելուց յետոյ եթէ արտը հարթ տեղ է 7—8 քայլ լայնութեամբ ակօսներ են բանում և ջրում, իսկ եթէ արտը զառիվայրի վրայ է, երկու ոտ լայնութեամբ ոլոր-մոլոր ակօսներ են (քարդվար) բանում և ջրում։

Հուճձ, (fաղ): Ցորենը քաղելու գործողութիւնը կոչւում է հուճձ, որի համար հարկաւոր է մաճգաղ. այն անձը, որ հնձում է, կոչւում է հճձուոr կամ fաղuոr, իսկ կապողը՝ խուրձ կապող։

Հնձած ցորենը նախ խուրձ են կապում, ապա բարձելով սայլին, տանում են կալը, որ գիւղին կից է գտնւում. դա բոլորակ շրջանակի ձև ունի, ուր ցորենը մանրացնում են կամով կամ չամով։ Կամը երկփեղկ տախտակներից միացած մի գործիք է, որի մէկ կողմը սուր գայլախազ քարերով ծածկւած է, ցորենը մանրելու համար, իսկ չամճ ունի չորս անիւներ, որոնց վրայ շինւած են բոլորակ ձևով սուր երկաթէ օղակներն ածելու նման, որով ցորենը մանրացնում են։ Մանրած յարդախառն կոյտը կոչւում է փախաւա, որից